

NOSITEL CENY EMMY, SCÉNÁRISTA TERENCE WINTER
A DRŽITEL OSCARA, SVĚTOZNÁMÝ REŽISÉR MARTIN SCORSESE.

1920. PROHIBICE.

IMPÉRIUM MAFIE V ATLANTIC CITY

www.hbo.cz

HBO®

Impérium

- Mafie v Atlantic City

o seriálu

Nový americký seriál s originálním názvem Boardwalk Empire, realizovaný v produkci HBO, se odehrává v době prohibice ve dvacátých letech minulého století. Na gangsterské kronice uváděné pod českým názvem Impérium - Mafie v Atlantic City, spolupracoval renomovaný Martin Scorsese. Jeden z nejuznávanějších amerických filmařů se podílel na scénáři i na produkci seriálu a režíroval jeho úvodní epizodu. U příležitosti zářijové premiéry díla na amerických obrazovkách Scorsese prozradil, že o spolupráci s HBO uvažoval už dávno. Mnohé ze seriálů z produkce HBO označil za "inteligentní, promyšlené a brilantně realizované". Podle Scorseseho znamenají "nové možnosti pro vyprávění příběhů."

Hlavní postavu pochybného politika Enocha "Nuckyho" Thompsona, inspirovaného skutečnou postavou E.N. Johnsona (1883 - 1968), který byl nekorunovaným vládcem podsvětí Atlantic City, ztvárnil Steve Buscemi. Ten prohlásil, že jde o jednu z nejlepších rolí jeho kariéry. Podle jeho slov byl Johnson "dvojjakou postavou s temnými stránkami, ale i se spoustou humoru a dobrým srdcem". Seriál ožívuje i postavy nechvalně proslulých gangsterů, jakými byli například Lucky Luciano, či Al Capone. Scénář dramatu, inspirovaného stejnojmennou knihou Nelsona Johnsona, napsal Terence Winter, autor slavné mafiánské ságy Rodina Sopránů.

Profily tvůrců

Martin Scorsese (nar. 1942)

Vyrostl v italské čtvrti v New Yorku a od mládí obdivoval klasiky typu Orsona Wellesa a Alfreda Hitchcocka. Do rodného prostředí situoval svůj autobiografický debut Kdo to klepe na mé dveře? (1968) i drama Špinavé ulice (1973), v němž upoutal začínající Robert De Niro. Po úsměvném road-movie Alice už tady nebydlí (1975) natočil jedno z nejosobitějších děl o "vietnamském syndromu" - drama Taxikář (1976), oceněné Zlatou palmou v Cannes.

Relativitu hranic mezi dobrem a zlem, psychopatické zákruty lidských charakterů i otřes tradičních hodnot tematizoval v příbězích rozličných žánrů - v paradokumentárním dramatu Zuřící býk (1980), filmu Poslední pokušení Ježíše Krista (1988), či gangsterském eposu Mafiáni (1990), mapujícím brutální zákulisí organizovaného zločinu. V remaku thrilleru Mys hrůzy (1991) rozehrál studii vražedné pomstychtivosti, v kostýmním retru Věk nevinnosti (1993) zobrazil diskrétní citové konflikty mezi newyorskou smetánkou sedmdesátých let devatenáctého století.

V jednom ze svých vrcholných děl, gangsterské kronice Casino (1995) sledoval rozvrat zdánlivě nedotknutelné zločinecké říše. V eposu Kundun - život Dalajlámy (1997) zrekonstruoval život tibetského duchovního vůdce, ve fresce Gangy New Yorku (2002) zobrazil kořeny velkoměstského násilí v historických kulisách. V biografickém retru Letec (2004) s Leonardem Di Capriem vylíčil kontroverzní postavu miliardáře Howarda Hughese. Za gangsterské drama Skrytá identita (2006) získal po řadě předchozích nominací Oscara za režii. Jeho novinka - dobové mysterium Prokletý ostrov (2010) - měla v našich kinech premiéru letos v únoru.

Steve Buscemi (nar. 1957)

Začínal jako komik v newyorských klubech. Uplatnil se v řadě filmů amerických nezávislých tvůrců: v Jarmuschově skládance Tajuplný vlak (1989), v mozaice Kafe a cigára (2003) od téhož autora, v Rockwellově komedii Průšvih (1992), či v Di Cillových filmech Život v oblouznění (1994) a Opilí slávou (2006). V Tarantinově prvotině Gauneři (1991) se jako pan Růžový podílel na zpackané loupeži, objevil se i v jeho nejslavnějším filmu Pulp Fiction - historky z podsvětí (1994). Svými rozporuplnými postavami zpestřil řadu snímků bratrů Coenových: například morytát Fargo (1995), kde ztělesnil najatého lumpa, který se svým kumpánem zfušuje objednaný únos a rozpoutá nesmyslný masakr: Hrál také v jejich absurdní komedii Big Lebowski (1998) a v jejich povídce z kolektivního projektu Paříži, miluji tě (2005), odehrávající se na stanici metra. Pozoruhodnou kreaci podivína, který sbírá staré gramofonové desky, předvedl ve Zwickoffově hořké komedii Přízračný svět (2001). V roce 1997 navštívil karlovarský festival, objevuje se i v mainstreamových trhácích typu akčního thrilleru Con Air (1997), katastrofického dobrodružství Armageddon (1998), či sci-fi Ostrov (2005). Účinkoval rovněž v populárním seriálu Rodina Sopránů (1999-2007), jehož jednu epizodu sám režíroval. Jako režisér zaujal celovečerním debutem Můj nejmilejší bar (1996), v němž ztělesnil svérázného opilce. Do jeho režijní filmografie patří také drama Věznice (2000), či příběh o sblížování dvou outsiderů Osamělý Jim (2005). Natočil také remake Van Goghova dramatu Interview (2007), v němž zosobnil otrlého novináře, vyslaného na rozhovor s mladou celebritou.

Rozhovor se scenáristou Terencem Winterem

Jak jste se dostal k práci na seriálu Impérium - Mafie v Atlantic City?

Vlastně mě k němu přivedla HBO. Když jsme ještě natáčeli Rodinu Sopránů, přinesli mi tuhle knihu, což je v podstatě kronika historie Atlantic City, a řekli mi, abych si ji přečetl. Chtěli, abych pro ně natočil něco nového, až skončím se Sopránovými. Zvedl jsem se a chtěl jsem odejít, ale když už jsem byl doslova mezi dveřmi, řekli mi: "Abychom nezapomněli, pokud zjistíte, že na tom něco je, šel by s námi do toho Martin Scorsese". Tak jsem se zarazil a řekl jsem: "V tom případě vám garantuju, že z toho udělám seriál." Šel jsem domů, pečlivě si to přečetl a ta dvacátá léta z toho na mě přímo vyskočila. Atlantic City v době svého největšího rozkvětu bylo něco jako Las Pegas. Jenže v době, kdy Las Vegas ještě neexistovalo.

Celé město v té době ovládal chlapík jménem Nucky Johnson - v seriálu jsme ho pojmenovali Nucky Thompson -, který byl napůl politik a napůl gangster. Ve městě ho měli všichni rádi, i když to byl lump do morku kostí. Patřil k lidem, kteří si dovedou všechno zařídit, a lidem ve městě se uměl zalíbit. V roce 1920 byla uzákoněna prohibice, ženy získaly volební právo, právě skončila první světová válka, bylo zahájeno rozhlasové vysílání, celé Spojené státy žily volbami. Byl to zkrátka začátek období, které vstoupilo do dějin jako "bouřlivá dvacátá léta". Takže z mého pohledu to bylo jasné. To období bylo přímo nabitě různými událostmi a navíc jsme měli tak neuvěřitelně nosnou ústřední postavu, že jsem do toho jít prostě musel.

Co z toho, co v seriálu uvidíme, se skutečně stalo?

Snažíme se co nejvěrněji popisovat skutečné události. Mnoho postav ze seriálu skutečně žilo a my jejich životní příběhy zachycujeme dost věrně. K tvůrčí licenci se uchylujeme jen tehdy, kdy do příběhu vstupují fiktivní postavy. Takže záleží na tom, o čem se bavíme. Postava Nuckyho je ze sedmdesáti procent historická a z třiceti procent vymyšlená.

Setkal se s mladým Alem Caponem?

Zcela jistě. Capone opravdu organizoval loupežná přepadení, určitě znal Nuckyho a skutečně strávil spoustu času v Atlantic City. Nucky se kamarádil s Johnnym Torriem, kterého Capone považoval za svého učitele.

Překvapilo mě, jak byla mafie v prvních letech po svém vzniku národnostně různorodá...

No, třeba společnost nájemných vrahů "Murder Incorporated" se skládala ze samých židovských gangsterů - Buzzy Segal, Lanski, to všechno byli Židé. Hranice mezi jednotlivými národnostmi nebyly v roce 1920 ještě tak ostré. Irové, Italové, Židé, všichni mezi sebou spolupracovali. Což nastavuje zrcadlo současné společnosti. Jednou z nejpřekvapivějších záležitostí, na něž jsem při svém průzkumu narazil, bylo zjištění, že věci se sice na povrchu mění, ale uvnitř zůstávají v podstatě pořád stejné. Uvědomil jsem si, že korupce v politice není samozřejmě žádná novinka. Ale co ovládání politiky velkým byznysem? Překvapilo mě, že ve dvacátých letech to bylo úplně stejné, včetně lobbingu a podobných praktik. Prohibice je vlastně takovou metaforou dnešního obchodu s drogami. Na obojím se podíleli stejní mladí násilníci, kteří chtěli rychle zbohatnout. A tak se dali na obchod se zakázanými látkami. Jedna droga doslova vystřídala druhou.

Jak jste vyřešili dilema mezi historickou věrností a satirickým zobrazením dnešní doby?

Opravdu hodně jsme se snažili o co nejměnější rekonstrukci daného historického období. Měli jsme několik možností, jak to udělat - mohli jsme třeba zvolit stylizovanou verzi dvacátých let, což je zcela legitimní přístup. Ale my jsme zvolili cestu naprosto věrné rekonstrukce tehdejší atmosféry, včetně prachu na ulicích a rezavých dopravních značek. To si samozřejmě vyžádalo rozsáhlý výzkum, který bude pokračovat po celou dobu natáčení. Bob Shaw, který nám dělal vedoucího výpravy pro Rodinu Sopránů a navrhoval výpravu také k seriálu Mad Men, pro nás navrhl dřevěné molo. Ta úroveň detailů je neuvěřitelná a museli jsme kvůli tomu nastudovat spoustu knih a tuny dalších materiálů. Chtěli jsme zachytit všechno tak věrně, jak to jen šlo.

Jak jste to měli s rozpočtem? Bylo to tentokrát úplně o něčem jiném?

Ne tak docela. Přirovnal bych to nejspíš k seriálu Řím v tom smyslu, že je to historická látka. Když natáčíme v exteriérech, musí sedět každý šev na kostýmech. U seriálu ze současnosti stačí jen zajet na nějaké místo a začít tam natáčet. Když se ale příběh odehrává v roce 1920, zabere vám tři dny jenom příprava ulice tak, aby byla historicky věrná. A všechno je mnohonásobně dražší.

Neměl jste vzhledem k Rodině Sopránů pochybnosti o tom, zda pracovat na další gangsterce? Neříkal jste si, že byste rád dělal spíš nějaký muzikál nebo western?

Já s tímhle tématem vždycky rád pracuju, ten svět znám opravdu dobře a myslím si, že o něm dokážu i docela dobře psát. Víím, že díky určité specializaci se vždycky dostanete do určité škatulky. Ale třeba Hitchcock se taky specializoval na thrillery a John Ford natočil hodně westernů… Ne že bych se s nimi chtěl v čemkoli srovnávat, ale člověk má zkrátka tendenci držet se žánru, který mu vyhovuje a který ho baví. Nevybral jsem si to vědomě proto, že to byla gangstera. Ale ten gangsterský prvek jsem tam jasně viděl a tohle téma mě opravdu dost baví.

Čím vás tak fascinuje?

Myslím, že většina z nás žije v mezích zákona, ale fascinují nás lidé, kteří ho překračují. Jejich prostřednictvím můžeme zažít něco úplně odlišného. Podívejte se třeba na chlapíka, jako byl Nucky, který ovládá Las Vegas dvacátých let. Má pro sebe celé osmé patro hotelu Ritz-Carlton. Spí s tanečnicemi. Vstává ve čtyři hodiny odpoledne. Všichni ho milují. Co je na tom špatně? Za takový život se samozřejmě platí hodně vysoká cena a my v podstatě nechceme žít jako on. Ale je příjemné strávit hodinu týdně v jeho světě.

Co jste udělal, abyste nezabředl do kliše, která jsou pro gangsterky typická?

Především jsme zvolili úplně odlišný pohled na některé známé gangstery, jako byl třeba Al Capone nebo Lucky Luciano. Většina filmů nebo televizních pořadů je zachycuje na vrcholu moci. Ale tady vidíme jejich učednická léta - Al Capone je popletený mladíček, který si ještě není úplně jistý sám sebou. Lucky Luciano je mládenec, který se stále ještě učí móresům od Arnolda Rothsteina. Jedna z prvních věcí, kterou Tony Soprano v Rodině Sopránových říká, je: “Mám pocit, že jsem přišel v okamžiku, kdy něco končí”. A právě to “něco” v našem novém seriálu začíná. Je fascinující pozorovat Al Capona v situacích, kdy lidé netuší, koho mají před sebou, nebo kdy mu přezdívají “ten tlustej kluk”.

Jak se vám pracovalo s Martinem Scorsesem?

Nejdřív jsem se s Martym sešel a řekl mu, jak bych si ten seriál představoval. Mluvili jsme o dvacátých letech a on byl hned od začátku úplně v obraze. Původně jsme mysleli, že se na filmu bude podílet jen jako producent, ale on si pak přečetl scénář a řekl: “Tak tohle bych rád režíroval.” Málem jsem spadl ze židle. Martin totiž stál doslova u zrodu mé filmařské dráhy. Když jsem v roce 1976 viděl jeho Taxikáře, byl to první film, který mě donutil zamyslet se a zkoumat, jak se to vlastně dělá. Díky němu jsem zatoužil dovědět se o filmu něco víc… Takže od téhle chvíle to byla už jen otázka správného naplánování. Martin měl rozdělaný Prokletý ostrov a my museli čekat, až se uvolní. Zatímco on dělal ještě na postprodukci, my už jsme zahájili casting.

Jakmile se rozkřiklo, že na projektu pro HBO pracuje Martin Scorsese, začaly nám nepřetržitě zvonit telefony. Uvědomili jsme si, že nejdřív musíme najít představitele pro roli Nuckyho. Začali jsme se o tom radit a mám pocit, že Stevovo jméno jsem první navrhl já. Marty na to okamžitě zareagoval - před mnoha lety spolu krátce spolupracovali na jednom filmu - a řekl “To je prima, s tím bych moc rád pracoval znovu.” A já jsem řekl: “No, my jsme spolu dělali na Sopránech a on je úžasný, rád bych ho tam měl.” Takže jsem Stevovi zavolal domů a řekl jsem mu: “Chtěli bychom ti nabídnout tuhle roli”. Steve odpověděl: “To mi lichotí, že jste vybrali právě mě, určitě jste uvažovali o spoustě dalších herců”. Řekl jsem mu “Ne, ne, my tu roli nabízíme jen tobě. Chceme, abys to hrál ty.” Ohromně ho to překvapilo. Když o tom teď zpětně uvažuju, je to zvláštní, ale v té roli si prostě neumím představit nikoho jiného.

Vzpomínám si, že Steve mi byl sympatický od prvního okamžiku. Viděl jsem ho ve filmu Průšvih se Seymourem Cassellem, a řekl jsem si “Panebože, kdo je tenhle chlapík?” A pak, kdykoli jsem uviděl jméno Steve Buscemi v titulcích nějakého filmu, vždycky jsem si řekl, že to bude určitě dobrý film. Steve má nesmírně široký herecký rejstřík. Dovede zahrát komické i vyloženě hororové role. Dokáže být velitelem i citlivým romantikem. Třeba ve filmu Přízračný svět hraje typicky romantického hrdinu. Myslím, že i diváci budou mít stejně jako já pocit, že si v té roli nedokážou představit nikoho jiného. Steve je prostě úžasný.

A práce s Martym byla skvělá. Velmi dobře se s ním spolupracuje, opravdu poslouchal, co mu říkám. Marty má tak velkou sebedůvěru a sebevědomí, že si může dovolit zajímat se i o názory druhých, což pro mě byla ohromná zkušenost. Je srdečný, dobře se mi s ním směje, zkrátka tohle natáčení jsme si opravdu užili. Dokončili jsme pilotní díl a Martin se ještě stále podílí na obsazování herců, sleduje všechny epizody a říká nám, co si o nich myslí.

Jestli se nemýlím, pro Martina Scorseseho je tohle první televizní počín?

Martin už v roce 1985 natočil epizodu do antologie Neuvěřitelné příběhy, takže de facto už v televizi pracoval. Ale tohle je zcela určitě jeho první výprava na pole seriálů. Bylo legrační, že když jsem mu začal ukazovat některé z prvních scénářů dané řady, řekl “No, to je skvělé, tady je vidět, co se stane s postavami, když film skončí.”

Myslíte, že bude režírovat nějaké další epizody?

Doufám, že ano. Teď už má rozpracovaný další film, ale ví, kde nás najde. Pokud si udělá čas, budeme s ním spolupracovat moc rádi.

KONTAKTY:

Oficiální stránka HBO: www.hbo.cz

Oficiální stránka AXN: www.axn.cz

Oficiální stránka Cinemaxu: www.cinemaxtv.cz

Facebook: HBO CZSK, AXN CZSK, HBO Bez cenzury, The Pacific, Spartakus, Na stojáka

youtube: HBO CZSK, Na stojáka

fota, programy: pressroom.hbo.cz

HBO: Pavla Brožková, pavla.brozkova@hbo.cz

